λατρείαν πρός σε ἄκρατον, αἰώνιον.»

. . . . . .

Κατέδυσεν ὁ ἥλιος καὶ μετ' αὐτοῦ
κατέδυσε καὶ ἔτος εἰς τὴν ἄβυσσον.
Ὦ Βίκτορ, ζῆθι ἤδη καὶ ἀπόθανε
ἀμέριμνος καὶ χαίρων· ἡ καρδία σου
θὰ ἀναζήσῃ πάλιν πάλλουσα θερμῶς,
κ' ἐλεύθερα τὰ ῥόδα εἰς τὸν τάφον σου
τὸν σεβαστὸν θ' ἀνθήσωσι χαρμόσυνα,
κατὰ τὴν ἱλαρὰν καὶ ῥοδοδάκτυλον
αὐγὴν ἐκείνην, μέγας ὅτε ἀσπασμὸς
ἀπ' ἄκρων ἕως ἄκρων τὴν ὑφήλιον
ἀδελφικὸς καὶ θάλλων καὶ αἰώνιος
θὰ περιβάλῃ μεγαλύνων τοὺς θνητούς.
Χωρεῖ ὁ Χρόνος καὶ δρέπασκει πάντοτε!

IV

Τοιαῦτα χείλη ὁ Θεὸς εὐχόμενα ἀκούει.

Συμπλέξατε μὲ ἄνθη πάλιν,
Νεάνιδες ἀμεριμνῶσαι,
εὐῶδες στέμμα καὶ εἰς ἄλλην
τοῦ ἔαρός σας ἐποχὴν
Δράμετ' εὐθύμως ἐστεμμέναι.
Χαρῆτε! οἴμοι! μένουν τόσαι
πρὸς λήθην θλίψεις κεκρυμμέναι!
κ' ἡ λήθη θάλπει τὴν ψυχήν.

—

Πρὶν ἡ χιὼν τὴν εἰς βοστρύχους
πίπτουσαν κόμην σας λευκάνῃ,
καὶ, κυρτωθὲν ὑπὸ τοῦ ψύχους
τὸ ῥόδον σας ἐκμαρανθῇ,
Ψάλλετε ᾄσματα ὑμνοῦντα
ὅ,τι ἐλεύθερον βλαστάνει,
Ψάλλετε ᾄσματα θρηνοῦντα.
πᾶν ὅ,τι δοῦλόν που ἀνθεῖ.

—

Ἀλλοίμονον! οἱ τεθλιμμένοι
τὸν βίον ἄγουσι δυσφόρως.
Ψάλλετε, ψάλλετε, παρθένοι·
δὲν ἀναμένει ὁ αἰών!
Κ' ἐγὼ τὴν λύραν μου ἁρπάσας
θὰ συνοδεύσω παραφόρως
κ' ἔνδακρυς ὅλος τὰ ᾄσματά σας;
ἕως οὗ φθάσουν τὸν Θεόν!

Σῦρος

ΙΩ. Γ. ΦΡΑΓΚΙΑΣ

—

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

*τῆς δεσποινίδος Α****

Βορέας ἔξω μαίνεται δριμὺς καὶ ῥιγοβόλος·
Πέπλος χιόνος παγερᾶς καλύπτει τὰ ἐδάφη·
Τεθολωμένος, σκοτεινὸς τοῦ οὐρανοῦ ὁ θόλος,
Εἶναι τὰ νέφη πένθιμα ὡσεὶ θρηνοῦντες τάφοι.

Πενθεῖ ἡ φύσις ἅπασα· ἐκρύφθησαν οἱ λάλοι
Κορυδαλοί· πᾶν ἄλλοτε λάμπον, γελῶν καὶ ᾄδον
Κοιμᾶται τώρα νάρκωθὲν ἐν νεκρικῇ ἀγκάλῃ·
Σιγᾷ ἡ λύρα καὶ αὐτῶν τῶν Ἑλικωνιάδων.

Ἄλγει, θρηνεῖ πλειότερον ἡ πάσχουσα καρδία!..
Τὸ πᾶν αὐτῇ ἢ βάραθρον ἢ σκότη ἐριννύων.
Ἡ θύελλα δὲν ἔπαυσε, δὲν ἔργεται αἰθρία,
Βλέπει βασάνων ὁρμαθὸν τὸν θλιβερόν της βίον....

Ἀλλά, ὦ κόρη παθεινὴ καὶ ἀδελφὴ χαρίτων,
Τὸ ἔαρ ἐπανέρχεται γελῶν καὶ μυροβόλον,
Ἡ γῆ κοσμεῖται χαίρουσα διὰ λαμπρῶν ταπήτων,
Βλέπω γλυκὺν καὶ μαγικὸν τοῦ οὐρανοῦ τὸν θόλον,

Ἡ φύσις πάλιν μειδιᾷ, σκιρτᾷ, ἀναγεννᾶται,
Ὡς ἀσθενὴς ἐπανιδὼν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου, —
Πρὸ ἠρανθέμων κύπτουσι γελῶντες διαβάται,
Ποθοῦντες μύρα ἔαρος καὶ τέρψεις νέου βίου, —

Κορυδαλοί, μικροὶ στρουθοὶ καὶ χελιδόνων σμῆνος,
Ῥόδα καὶ κρίνοι, ψαιδρωπὰ κοσμήματα λειμώνων,
Ὕμνους τελοῦσιν· ἔπαυσε τοῦ κώδωνος ὁ θρῆνος,
Κ' ἐξελεάνθη ὁ ὀδοὺς τῶν τῆς καρδίας πόνων, —

Καὶ λησμονεῖ τις (ὦ χαρά!) τὸ παρελθὸν τελείως,
Καὶ ὁ μανδύας ἐπὶ πᾶν ἁπλοῦται τῆς γαλήνης,
Κ' ἰδοὺ ἠκτινοβόλησεν ὁ Ἑλικὼν ὁ θεῖος,
Κ' ἠκούσθησαν μορμυρισμοὶ ἐνθέου χαρμοσύνης, —

Ὁπόταν, ὦ ξανθόκομη καὶ προσφιλὴς νεᾶνις,
Τὰ χείλη εἰς μειδίαμα ἀνοίγῃς συμπαθείας,
Καὶ, ἀπωθοῦσα δέλεαρ ψυχρᾶς τοῦ κόσμου πλάνης,
Τοξεύσῃς βλέμματα μεστὰ εἰλικρινοῦς καρδίας!

Βραΐλα Ἰανουαρίου 23 1872.

ΚΑΛΑΝΘΗΣ ΠΑΠΠΑΖΟΓΛΟΥΣ